

Laž kao „ulje“ globalne politike Sjedinjenih Američkih Država

Predavanje Tomasa Majera u Beču 3.juna 2005.

Poštovani prisutni,

zašto je važno to, takođe za nas Evropljane, da sebi potpuno razjasnimo šta je stvarni karakter zločina od 11. septembra 2001? Pomislimo samo na EU (Evropsku Uniju): Ona je delo koje nije usmeravano od stvarnih evropskih interesa, nego jedna institucija u kojoj se nalaze krupni američki interesi (živo odobravanje). To se pokazuje na tome, što bi sigurnosna politika EU trebalo da bude koncipirana prema ugovoru koji je upravo odbijen u Francuskoj, da ona uvek bude kompatibilna sa NATO i njegovim ciljevima. To konkretno znači: Evropa je na početku da kroz ovakvu vrstu EU postane velika podanička vojska za geopolitičke i druge američke interese. Otuda je to, kako ja verujem, jedan veoma srećan momenat, što se ovo priređivanje događa u trenutku, kada neki Evropljani – najpre Francuzi, u sledećim danima Holanđani i takođe Švajcarci – ozbiljno razmišljaju o svom položaju.

Zbog ove jake prisutnosti američkih interesa unutar EU čini mi se važno to, da mi sebi bez ikakvih iluzija razjasnimo stvarni karakter politike SAD, kakav je kulminirao u negativnom smislu 11. septembra 2001.

Taj 11. septembar ima predistoriju. I u povezanosti sa ovom predistorijom hteo bih da vam pokažem tako reći „crvenu nit lažljivosti“ od 11. septembra, pomoću jednog letimičnog osvrta na istorijsko dešavanje koje je prethodilo 11. septembru, da vam ukažem na katastrofu Perl Harbura.

Katastrofa Perl Harbura stajala je života otprilike 2800 američkih građana. Admiralu Kimelu, zapovedniku flote na Havajima, bile su uskraćene sve informacije poznate u Vašingtonu o predstojećem napadu Japanaca. Predsedniku Ruzveltu je bio potreban čvrst izgovor, koji je ubedio čitav narod i kongres – oboje nisu hteli rat – da su SAD morale da uđu u drugi svetski rat. To je bio njegov problem.

Tako je on svom ministru rata Stimsonu dao nalog: «Mi moramo isprovocirati Japance da prvi zapucaju.» I to se – pre toga sa embargom – konačno postiglo. To je istina o «iznenadnom napadu» na Perl Harbur. Ona je bila zabašurena (prikrivena) pred američkim narodom, na sličan način kao pozadine ubistva predsednika Kenedija i pre svega zabašurene su i pozadine zločina od 11. septembra.

Brzo posle Perl Harbura pojavljuje se izvanredna američka literatura. Navodim jedan primer: Knjiga Džordža Morgenšterna objavljena 1947. Pored toga bilo je i odličnih istraživanja od strane Čarlsa Tansila, Harija Elmer Barnsa i nekih drugih. Ali ovi radovi su ignorisani od strane Mainstream-Presse i službenog pisanja istorije, kao što se to i danas pokušava sa odgovarajućim istraživanjima (istragama) u vezi 11. septembra.

Postoji jedna knjiga o Perl Harburu, pa Vas molim da posebno obratite pažnju na nju, jer igra važnu ulogu i ulazi u rad službene istražne komisije. Radi se o knjizi Roberte Volsteter *Pearl Harbor, Warning and Decision*. Roberta Volsteter je bila supruga matematičara Alberta Volstetera, inspiratora Star-War programa. Volsteter je bio poočim Ričarda Perla (Richard Perle) i Pola Volfovica (Paul Wolfowitz) [obojica Aškenazi Jevreji, ovog poslednjeg nazivaju i 'dušom Pentagona'; prim. prev.], koji imaju veliku ulogu u *Project for a New American Century* (PNAC). Sa knjigom Roberte Volsteter – pojavljuje se šezdesetih godina – dolazi na sajam knjiga, u nadovezivanju na farsoliku istragu Robertove komisije iz 1941. god, *neistinita* verzija o Perl Harburu. Njena glavna teza: Amerika je uprkos visokim dostignućima tajnih službi bila *iznenadena* japanskim napadom. Poslednja verzija, objavljena u 2000. godini kratko vreme pre napada, potiče od Roberta B. Stineta. Nemački prevod ima jasan podnaslov: «Kako je američka vlada provocirala napad i dozvolila da pogine 2476 njenih građana».

Ipak je već tokom godina sa lažnom verzijom Perl Harbura kreirano raspoloženje. Navodim par primera:

Zbignjev Bžežinski objašnjava u svojoj knjizi (obj. 1997.) *Jedina svetska moć: Globalno postavljeni ciljevi politike SAD, za razliku od onih Ruzveltovih posle «iznenadnog napada» na Perl Harbur, neće lako postići konsenzus, «ako ne nastupi spolja neka velika i neposredna pretnja».*

U septembru 2000. je elitna PNAC grupa (sa ljudima kao što su Perl i Volfovci) upravo dočaravala nužnost jednog «novog», katalitičnog Perl Harbur-događaja, bez kojeg ne bi bili ostvarivi američki strateški i geopolitički ciljevi u 21. stoljeću. Znalo se kako je „funkcionisala“ službena Perl Harbur verzija – narod i kongres su je većinom progutali, svet ju je progutao najvećim delom. Sada se špekulisalo sa ponavljanjem tog efekta.

U junu 2001. došla je iz Holivuda u bioskope filmska traka o Perl Harburu. Ta je imala funkciju da *mase* u Americi i u svetu navikne na mit o Perl Harburu i da time pripremi odgovarajuće raspoloženje za neki novi «Perl Harbur». [Što se tiče pripremanja raspoloženja i propagande: Setimo se najsvežijeg primera sa dodele Oskara 7. marta 2010. Film „The Hurt Locker“ («Katanac za bol»)! rediteljke Ketrin Bigelou dobio je 6 oskara, a govori o američkim vojnicima u Iraku i Avganistanu. Ona je svoj Oskar posvetila njima uz sledeće reči: «To je zaista priča o hrabrosti i herojstvu. Ti momci imaju praktično najopasniji posao na svetu». prim. prev.]

Konačno, poslednji primer: Niko drugi nego Donald Ramsfeld je, prema Bobu Vudvordu, čoveku koji je otkrio aferu Votergejt, već u januaru, februaru 2001, ubrzo posle preuzimanja mesta ministra odbrane, počeo time, što je svakome koga bi sreo, gurao u ruke knjigu Roberte Volsteter.

Sve ovo dakle u predvorju događaja od 11. septembra.

Ali, sad stvarno nastupa katastrofa od 11. septembra. I šta beleži te večeri predsednik Buš u svoj dnevnik, opet prema Bobu Vudvordu? On beleži: «Danas se dogodio Perl Harbur 21. stoleća.»

Ako je Perl Harbur 20. stoleća dopustio da SAD postanu svetska moć, tada treba «Perl Harbur 21. stoleća» konačno da cementira ovu moć.

U ovoj dimenziji bi se moralo shvatiti Bušovo poređenje. U ovom poređenju dolazi istovremeno do izraza *globalna volja za moć SAD kao ta pra-lažljivost* u prikazivanju događaja od 11. septembra. Sâmo ovo poređenje je majka svih ostalih laži o 11. septembru, za koje ćemo večeras dobiti još nekoliko uzoraka. Neposredno *posle* 11. septembra 2001. uspelo se u tome da lažna verzija Perl Harbura na čudovišan način iznova bude delatna za mase – nije ni čudo, posle višegodišnjeg propagandnog rada na više nivoa za ovu laž.

Magazin TIME je u prvom specijalnom izdanju o 11. septembru doneo na dve poslednje stranice masnim slovima tako reći poziv na mržnju. U prevodu bi to glasilo: «Ono što nam je sada potrebno jeste jedan jedinstveni, ujedinjujući, usijani američki gnev, *sličan gnevnu Perl Harbura*.» Vidite, čvrsto se računa sa tim, da je *ta neistina* o Perl Harburu za sva vremena instalirana u glavama i srcima ljudi. I zaista: Ovo pogrešno sećanje na Perl Harbur preobrazilo je žalost i užas o događajima 11. septembra u neku isto tako pogrešnu, iluzornu pobunu.

Za pogrešnim mislima sledila su pogrešna osećanja i izazvala gomilu slaboumnih izjava solidarnosti sa SAD-režimom, pre nego što je išta bilo razjašnjeno. Ove izjave solidarnosti – Nemačka je govorila čak o «neograničenoj solidarnosti» – dale su SAD-administraciji željeno zeleno svetlo za planove u Iraku i Avganistanu koji su već duže vremena ležali u fijoci. Za pogrešnim mislima i osećanjima mogla su sad nesputano da slede pogrešna dela odobrena kroz svetsku javnost.

Neće Vas začuditi ovo: Prirodno da je takođe i celokupan rad takozvane istražne komisije *posle* 11. septembra usmeren na adresu Perl Harbur-basne. Član komisije Roemer ističe knjigu Roberte Volsteter kao glavnu smernicu njihovog rada i njenu teoriju iznenađenja jednostavno dovodi u vezu sa al-Kaidom. Drugim rečima: Zadatak komisije bio je isti kao i onaj Robertove komisije iz 1941. godine: ubediti svet o iznenađujućem karakteru japanskog napada odnosno al-Kaide.

Tako mi vidimo kako se laž o Perl Harburu počev od 1941. godine stvarno dâ pratiti kao crvena nit do u događaje iz 2001. i odатle nadalje. Ko prozire kolosalnu lažljivost ove niti, neće biti zbunjen službenim deklamacijama i parcijalnim lažima.

Ponekad su karikaturisti bliži istini nego obični smrtnici. Ovde je jedna karikatura iz 40-tih o Perl Harburu i neka druga iz *Europjanina*; poslednju smo objavili već u novembru 2001. kada se samo slutilo o službenim laganjima i kada još nije bilo utvrđeno šta stoji iza toga. Na prvoj mi vidimo jednog Japanca koji drži plakat na sebi i objavljuje na sva zvona: «Napašćemo

Perl Harbur početkom decembra. Molimo da ne kažete Šortu i Kimelu (zapovednici flote na Havajima).» Dole stoji: «Oni to nisu učinili» – Šort i Kimel nisu iskusili ništa i bili su stvarno iznenađeni, za razliku od Ruzvelta i njegove klike. Zbog službenog stava SAD i i čudovišno lažljivog poređenja ili u ciničnom smislu pravog poređenja Perl Harbura sa 11. septembrom, *Evropljanin* je u slici doneo nešto odgovarajuće. Naš karikaturista je pošao od toga, da Buš nije neizostavno znao u detaljima šta će se desiti, ali da je svakako imao informaciju da će nešto važno doći i da bi, pošto mu je šef štaba Endru Kard šapnuo vest na uho, on trebalo da glumi veliko iznenađenje. Mi tada još nismo znali, da je predsednikov portparol Ari Flajšer stajao u donjem delu prostorije sa jednim posterom koji je visoko podigao, da bi predsedniku dao prva uputstva. Na posteru je pisalo: «U ovom trenutku još ništa nemojte da kažete!» Ovo je situacija neke probe za predstavu učenika ili amatera. Ali, mi ovde u svakom slučaju gledamo na jednu scenu prljavih poslova najkrvavije zločinačke vrste, na scenu koja je uvukla čitavo čovečanstvo u zajedničku patnju.

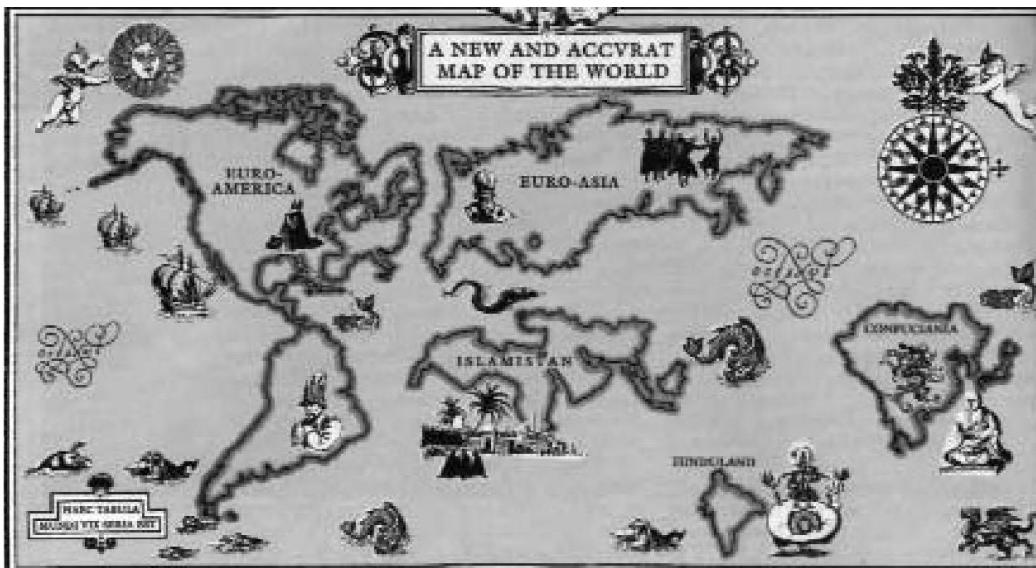
Za kraj bih hteo da skiciram još nekoliko principijelnih gledišta:

Anglo-američka politika planira *na duže vreme* – to bi Evropljani već trebalo konačno da znaju. Jedan primer: Pre Prvog svetskog rata možete naći jednu «šaljivu kartu» u Engleskoj, na kojoj je na iznenađujuće tačan način predviđen oblik Evrope za 20. stoljeće: Svuda umesto starih monarhija su republike, u Nemačkoj čak više nego jedna – dakle neka podeljena Nemačka.

Nad Rusijom se nalaze interesantne reči: «Ruska pustinja». Time nije mišljen neki projekat isušivanja za Rusiju. «Pustinja» znači mnogo više: Ovde ne bi trebalo, kao u Evropi, da određene forme režima budu zamjenjene drugim, već poznatim (monarhije kroz republike); ovde treba da se razvije sasvim nova forma socijalnog zajedničkog života. To se nazvalo «socijalistički eksperiment», izraz koji je dokazivo bio upotrebljavan u 90-tim godinama 19. stoljeća u izvesnim engleskim krugovima s obzirom na Rusiju. U istim krugovima se govorilo o neophodnosti sledećeg velikog evropskog rata, kao prepostavke za preoblikovanje odnosa u Evropi i Rusiji kojima se težilo.

Sto godina kasnije – jednu godinu pošto je prekinut socijalistički eksperiment, nekom vrstom Joint-venture (zajednički opasan poduhvat) između Rima i Vašingtona, pri čemu su Bžežinski i Papa imali odlučnu ulogu – ponovo se pojavljuje jedna interesantna karta. Ona se pojavljuje u *Economist*, dakle jednom ozbilnjom časopisu i uz nju ide i jedan članak. On nosi kraću napomenu, doduše na latinskom, koja dakle nije odmah razumljiva za svakog: «Haec tabula mundi vix seria est.» U prevodu: «Ova karta sveta teško da se može ozbiljno shvatiti». Možda je to povod da se proučava sa posebnom pažnjom. Ova karta sveta naime otkriva izvesne namere, koje se gaje za oblikovanje 21. stoljeća, i koje su u međuvremenu delimično ostvarene, ne konačno kroz događaje od 11. septembra. Šta mi vidimo? Evropa više ne postoji. Svaka tačka «stare Evrope» je ili u Euro-Americi ili u Euro-Aziji. Ovde u Beću mi se dakle nalazimo saobrazno ovoj karti u Euro-Americi. Zatim Islamistan. Kakav interesantan izraz! Tri godine pre nego što je Hantington objavio svoj propagandni spis *Clash of Civilisation*, mi vidimo ovde jedan

kontinent iz fantazije «Islamistan». Putem 11. septembra, koji je bez bilo kakvog ozbiljnog razjašnjenja podmetnut islamističkoj al-Kaidi, «Islamistan» se dalekosežno realizovao: Svet je ubedjen u egzistenciju jednog islamskog bloka kao pretnje svetu.

«A new and accurat map of the world», aus *The Economist*, 1990

Šta će još doći nagovešteno je već na ovoj karti: Razjašnjavanje sa Kinom. Politika SAD potrebuje uvek suprotnosti u svetu. Suprotnost sa Rusijom je 1989. ostavljena ad acta. Ova sa Islamistima ovladava sadašnjicom. A suprotnost sa Kinom će odmeniti obe. I mi idemo ka tom vremenu.

Anglo-američka politika sledi kroz stvaranje takvih suprotnosti svoje vlastite geopolitičke i privredno-ratne ciljeve. Kao što je privredi potrebna nafta, tako je ovoj politici potrebna laž. Ona je njen sopstveni element, kako pomoću laži o Perl Harburu i njenoj ulozi pre, tako posebno može postati jasna tokom i posle 11. septembra.

Hteo bih da završim rečima jedne ličnosti, koja je sve ove razvoje u većim potezima već predvidela pre skoro sto godina i koja je dobar deo vremena svog studiranja provela ovde u Beču. Jedan čovek, koji je kasnije oplodio mnoge istraživačke i životne oblasti i koji je uvek težio ka tome, da ljudi pokrene na jasno, samostalno prosuđivanje o svetskim događajima. On je već u aprilu 1916. rekao, usred Prvog rata 20. stoljeća, u jednom predavanju u Berlinu: «*Neće uopšte dugo trajati posle 2000. godine, a doći će iz Amerike, ne direktna, ali neka vrsta zabrane za sve mišljenje; neki zakon, koji će imati cilj da potisne svako individualno mišljenje.*»

Sve što smo čuli ovde na ovom zasedanju, zaista pokazuje, sa kojom žestokom energijom se pokušava kroz službene medije potiskivanje svakog

individualnog mišljenja i istraživanja u vezi izbjijanja prvog rata u ovom stoljeću – jer taj je počeo 11. septembra 2001.

Proročka rečenica koju sam Vam pročitao, potiče od austrijskog filozofa, prirodnjaka i osnivača duhovne nauke *Rudolfa Štajnera*. Smatrao sam primerenim to, da upravo ovde u Beču ukažem na ovo proročanstvo, koje se na žalost ispunjava u sadašnjosti. Utoliko je važnije što je jedan kongres kao što je ovaj mogao da se održi ovde. Nadam se, da će slična priređivanja češće moći da se organizuju upravo u Evropi, da se Evropljani ne bi predavali iluziji o Alijansi sa «priateljima» s one strane Atlantika i da pre svega pribave volju za razvoj jasne svesti.

Zahvaljujem Vam na Vašoj pažnji.

S nemačkog preveo Siniša Nikolić